

[Socialministeren]

stor forskel i omkostningerne fra institutions-type til institutionstype.

Poulsgaard (FP):

Jeg takker ministeren for svaret, som jeg har imødeset med en vis spænding. Jeg fik at vide, at ministeren ser med sympati på det, der er sket i Århus. Jeg er udmærket klar over, at det er amterne og kommunerne, der har myndigheden i den slags sager, men socialministeren er jo den øverste chef for socialforvaltningen i dette land, og når ministeren udtrykker sympati, så frygter jeg, at det, der er sket i Århus, kan skabe præcedens, sådan at der mange andre steder vil foregå det samme.

Jeg tror ikke, ministeren og jeg kan blive uenige om, at det gælder om at sikre børn og børns tarv. Det ligger os alle på sinde. Men man kan jo nok blive en lille smule nervøs for, hvad det vil udvikle sig til, når man f. eks. i dagspressen kan læse, at økonomien ikke har spillet en afgørende rolle, da man i amtet har truffet denne beslutning. Det, vi taler om her, er jo beløb i en størrelsesorden op til 200.000 kr. pr. barn. Det er meget, meget mere, end mange familier, ja, de allerfleste familier i det hele taget, har at leve for. Det koster det altså bare at få ét barn passet. Man kan også undre sig en lille smule over, at man, så vidt jeg er orienteret i hvert fald, ikke har forsøgt at holde moderen sammen med børnene. Man kunne jo leje en ung pige eller to i huset. Der er da mange familier, der har 8, 10 eller 12 børn, og som har klaret det uden hjælp, men her skal der altså 6 til at passe børnene. De skal have ferie, der bliver tale om sygeorlov, og der er forrentning af bygningen, så en 200.000 kr. pr. stk. er et meget rimeligt skøn.

Selv om vi skal tænke på barnet, så synes jeg alligevel, jeg må beklage, at ministeren udtrykte sympati for den ordning.

Socialministeren (Eva Gredal):

Jeg vil godt gentage, at jeg har stor sympati for en løsning af en opgave, som man har fået, på den måde, som det er sket i Århus. Selv om det skulle skabe præcedens, så vil hver enkelt sag jo blive vurderet for sig. Jeg vil også se med stor sympati på det alle andre steder i landet, hvor man søger at holde en familie eller nogle børn samlet.

Jeg kan ikke gå ind i detaljerne omkring denne sag og moderens rolle, men det kunne jo være, at disse børn trængte til andet end et par unge piger. De har muligvis været udsat for nogle forhold, som gør, at det er tiltrængt, at der er noget professionel hjælp til stede i dette hjem.

Hr. Poulsgaard taler om, at man åbenbart ikke har taget hensyn til økonomien. Jeg vil nok tro, at man også har set på økonomien, men jeg synes ikke, det skal være det, der er afgørende for, om man kan sikre 8 børn her i landet nogle rimelige forhold og nogle forhold, som gør, at de i det lange løb kan komme til at fungere ordentligt.

Jeg kan i øvrigt ikke følge det regnestykke, som hr. Poulsgaard stiller op, hvorefter det drejer sig om 200.000 kr. pr. barn. Så vidt jeg ved, så drejer det sig om 8 børn, det er vi vist enige om, og bruttoudgifterne var 880.000 kr. om året.

Poulsgaard (FP):

Det er korrekt, minister, at det er det, der står i avisen. Jeg nævnte nogle andre faktorer, vi skulle tage med, når vi vurderer dette, nemlig at nogle af de 6 medarbejdere bliver syge, der skal indkaldes stedfortrædere under ferie og alt det dér. Så vidt mig bekendt er det ikke med. Tager vi også forrentning og afskrivning med, så når vi nok op på en størrelsesorden deromkring. Ministeren var inde på, at økonomien ikke var det afgørende. Ja men der må da være en overgrænse, minister. Socialministeren er jo ikke ubekendt med, at der er krise i dette land. Prøv at sammenligne beløbet med, hvad en almindelig familie kan ofre på et barn. Den kan i hvert fald ikke ofre en fjerdedel af det, som det koster at have et barn på institution.

Ministeren taler om, at familien skal være sammen. Jeg kan ikke forstå, at det ikke kunne lade sig gøre ved, at moderen blev hjemme og så fik lidt hjælp om dagen. Det kan ikke være nødvendigt, at disse børn skal overvåges både dag og nat, de skal vel også sove en gang imellem. For mig at se nærmer vi os det sted, hvor vi ikke kan bunde længe, det drejer sig nemlig ikke kun om denne konkrete sag – lad gå med den – men når nu man hører ude i landet, at socialministeren har sympati for den slags løsninger, og vi ved, hvor dygtige de forskellige personaleor-